

Anaplasmosose bij de hond

In de vorige nieuwsbrief is er al gewaarschuwd voor teken en omschreven welke ziektes deze over kunnen brengen. Een ziekte ontbreekt in het rijtje, n.l. Anaplasmosose.

Helaas ben ik bijna zelf een deskundige geworden op dit gebied, mijn Dolina heeft deze tekenziekte opgelopen en ze zit nu aan een lange en zware antibioticakuur.

Of ze weer helemaal de oude Dolina wordt, is nog afwachten en om iedereen zoveel mogelijk te waarschuwen heb ik de pen gepakt om mijn ervaringen te delen.

Anaplasmosose wordt ook wel granulocytair ehrlichiosis genoemd en wordt door een bacterie overgebracht door de tekensoort *Ixodes ricinus*, welke in Midden Europa voorkomt. Dus ook in Nederland! De teek is actief vanaf 7 °C wat in de regel de maanden maart t/m november zijn. De bacterie verspreidt zich door middel van het bloed door het gehele lichaam en ook in de organen en hersenen. Het duurt meestal 4 t/m 11 dagen voor de symptomen optreden.

De symptomen bij een acute infectie zijn meestal koorts, apathie (nergens zin in hebben), geen eetlust, ontstekingen in verschillende gewrichten, opgezwollen gewrichten, gewrichtspijnen, manken, pijnlijke spieren, opgezwollen lymfeklieren, braken, diarree, centrale zenuwstelsel klachten met hersenvliesontsteking, bleke slijmvliezen, hoesten, koortspieken, netvliesloslating met blind worden als gevolg. Lever en milt kunnen vergroot zijn.

Niet alle klachten hoeven op te treden, zo heeft Dolina geen koorts gehad, of althans niet waarneembaar voor ons. Het moeilijke aan deze ziekte zijn de atypische symptomen.

Na de acute fase van Anaplasmosose kunnen de bacteriën verdwijnen of ze trekken zich terug in het ruggenmerg zonder klachten. De subklinische fase, deze kan van weken tot maanden en soms jaren duren.

Door een verminderde weerstand van het immuunsysteem (stress door bv dracht, een ongeval enz.) worden de bacteriën opnieuw actief en zullen in de chronische fase opnieuw voor klachten zorgen. Zelden sterft de hond, maar het kan in iedere ziektefase optreden, meestal door bloedarmoede en uitputting.

Bij het bloedonderzoek zijn de volgende dingen waar te nemen; lichte daling van de bloedplaatjes (trombonisten), de lymfocyten, neutrofiële en eosinofiële granulocyten, als ook bloedarmoede. Bovendien kunnen enkele leverwaardes verhoogd zijn (ALAT, AST, AP) en het eiwitgehalte kan veranderd zijn.

De behandeling van Anaplasmosose is door de antibiotica Doxycyclinehydraat (niet het hydraat!) , de dosering is 2 x daags 5mg tot 10 mg/kg. In de chronische fase kan de kuur langer nodig zijn. Omdat deze antibiotica het slijmvlies irriteert, moet dit goed worden beschermd en een slijmvlies beschermend middel dient ook te worden gegeven zoals Omeprazol. Wanneer de leverwaardes afwijkend zijn kan er een supplement worden gegeven op basis van Mariadistel. Op het moment krijgt ze ook Vitamine K, dit moet de bloedingen tegen gaan.

Zijn de klachten zo ernstig, dan moet de hond bij een specialist in behandeling komen.

Het vaststellen van Anaplasmosose gebeurt door middel van het aanwijzen van antistoffen in het bloed, De titer (hoeveel antilichamen in het bloed) wordt als volgt weergegeven;

1:50 < negatief

1:50- 1:100 als zwak positief

1:100 > als positief

Na 10 tot 14 dagen na de infectie is het pas mogelijk om de antilichamen aan te wijzen, echter kan het ook mogelijk zijn dat de antilichamen niet aanwijsbaar zijn, maar de hond toch geïnfecteerd is. Een tweede test na 14 dagen kan dan zinvol zijn; is de titer verhoogd dan geeft dit duidelijk aan dat de bacterie actief is. Soms is dit niet het geval maar kan de hond toch Anaplasmosis hebben.

Ook kan het bloed onder de microscoop onderzocht worden op de aanwezigheid van de bacteriën in de bloedcellen, helaas is dit vaak alleen mogelijk in de acute fase van de infectie.

Om te controleren of de infectie is bedwongen, moet regelmatig bloed worden afgenomen om te kijken hoe de bloedwaarden zijn en om de hoogte van de titer te bepalen. Na negen maanden moet de titer negatief zijn.

Voorkomen is beter dan genezen, de hond moet beschermd worden tegen tekenen, een halsband zoals de Scalibor protector halsband of de nieuwe halsband Seresto is naar mijn mening het beste. Ik heb Dolina altijd behandeld tegen tekenen, maar de spot-ons werken blijkbaar niet afdoende! Ook de huismiddeltjes zoals knoflook of andere natuurlijke afweermiddelen werken niet tot zeer beperkt. De halsbanden bevatten gif, niemand weet wat de werking op langere termijn is. Maar als ik eerlijk ben is langere termijn meer dan 15 jaar. Ik weet wat tekenziekten op de korte termijn doen! Ik wens dit echt niemand toe.

Er bestaat geen inenting tegen deze tekenziekte.

Dolina is in juli 2009 geïnfecteerd geraakt met deze ziekte, dit moment viel samen met een hele ongelukkige sprong tegen de achterklep van de auto en haar eerste dekking. Ook moesten wij toen onze eerste Ttrahond Tonnie laten inslapen. Dolina groeide op onder haar vleugels en was haar steun en toeverlaat kwijt.

Ze was dragend maar heeft haar vruchten geresorbeerd, de klachten hadden wij eerst afgeschoven op de ongelukkige klap tegen de achterklep van de auto.

Dolina haar klachten zijn atypisch, ze heeft bleke slijmvliezen, hoesten (waardoor we haar hart hebben onderzocht wat prima in orde bleek te zijn), ontsteking van haar schouder waardoor ze erg mank loopt (röntgenfoto's gemaakt van haar schouders welke prima in orde zijn), overgeven pijn hebben bij het poepen, heel veel slapen en zich terug trekken terwijl wij Dolina altijd onze ADHD-Tatra noemden. Maar het ergste zijn de bloedinkjes in haar hersenen waardoor ze een soort van krampaanval krijgt. Hierna heeft ze zeker een week nodig om weer te herstellen.

Vele artsen namen mij en Dolina niet serieus, velen zeiden dat het dus epilepsie moest zijn, maar luisterden niet naar de klachten buiten de krampaanvallen. Dolina was ook angstig geworden, ze wilde niet meer mee wandelen, ook onze eigen dierenarts wist het niet meer. Tot zij begin dit jaar op bijscholing was bij een parasitoloog en deze vertelde over Anaplasmosis bij de hond. Zij dacht toen gelijk aan onze Dolina.

Eind maart hebben we haar bloed laten onderzoeken op antilichamen, haar titer was 1:200 en twee maanden later was deze titer 1:400.

Dit artikel werd gepubliceerd in Tatra TOPnieuws 2013-03

Sinds half april staat Dolina nu op de antibiotica en wij zien echt verbeteringen. Madam komt weer bij ons in de buurt liggen, ze mankt een stuk minder, ze heeft bijna geen bleke slijmvliezen mee, spugen doet ze ook niet meer, ze is af en toe wel misselijk maar dat is een bijwerking van de antibiotica. Ze wil zelfs weer mee met wandelen! Nu hopen dat Dolina weer helemaal de oude gekke „muts“ wordt.

Groetjes Melanie Beentjes en natuurlijk Dolina.

Toevoeging redactie:

Dolina is op 26 juni 2013 helaas aan deze ziekte overleden.

